

женъ, спомнѣше ли си за нея или за овчаря, който му я отне — той ги пуца пакъ и потапя въ тѣхъ и добитѣкъ и овчари, най-вече дѣца, защото нему биваше особено приятно да чува дѣтски писъци и пие майчини сълзи.

А изплашенитѣ селяци дигатъ глави кмъ Балкана и се чудятъ: че тамъ е се тѣй ясно и ни единъ облакъ се не вижда . . .

— Защо е тогава толкова голѣма и мжтно Янтра? . . .

Зимно утро.

М. Теофиловъ.

Голи клони. Вѣтъръ гони
прѣспи изъ полето;
спятъ си всички — салъ звѣздички
трепкатъ по небето . . .

Но и тѣ ли затрепѣли
сѣкашъ отъ умора.
Мразъ и кърви . . . Пѣтли първи
екнаха по двора . . .

Ей ковача — чукъ подскача,
утро не дочака!
Мразъ навѣва — глъчъ и врѣва
екна по сокака: —

Симидчии, салепчии;
куче нѣйдѣ лае . . .
А съсѣда по говеда
кашля и ругае.